

העלון טעון גניזה
עלון מס' 814
שבת בשלח
שנת תשפ"ו

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
נרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלימה
שמואל בן שמחה

זמני שבת
פרשת בשלח

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
4.01	4.36	5.50	6.30	
4.03	4.53	5.52	6.27	תל אביב
4.01	4.41	5.50	6.24	חיפה
4.04	4.54	5.53	6.28	באר שבע

הפטרה: "ותשר דבורה"

מטעמים לשולחן

"וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בְּמִצְרַיִם וַיֵּרָא הָעָם אֶת ה' וַיֹּאמְרוּ בְּה' וּבְמֹשֶׁה עֲבָדוּ" (שמות י"ד ל"א)

פעם דרש מרן הבית הלוי זצ"ל בעיר סלוצ'ק, והזכיר את הפסוק: "ויראו העם את ה' ויאמרו בה' ובמשה עבדו" וציטט את הנאמר במכילתא שם: "לשעבר במצרים לא היו יראים את ה' אבל כן ויראו העם את ה' ויאמרו בה' ובמשה עבדו. אם במשה האמינו קל וחומר שהאמינו בה? בא זה ללמדך שכל מי שמאמין ברועה נאמן, כאילו מאמין במאמר מי שאמר והיה העולם". ופירש הבית הלוי את המאמר בעקבות ה"אבן עזרא" שכתב שם: "ויראו את ה' ויאמרו בה' שהוא אמת והאמינו במשה שהוא עבדו ולא יעשה רק מה שיצונו". כוונת הדברים, במצרים עדיין לא הודו בני ישראל שמשה הוא עבד ה' ותלו דבריו בו בעצמו ואת מעשיו בכוחות כישוף ולהט. וכפי טענת פרעה כמו שכתוב (ז' י"א) "ויקרא גם פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו גם הם חרטומי מצרים בלהטיהם כן", אלא שמשה עלה עליהם בכוחות הכישוף והלהט והגדיל לעשות יותר מהם. מכיון שלא האמינו שמשה המדבר אליהם ועושה נפלאותיו הוא עבד ה' אלוקי אבותיהם ורק כשלוחו הוא מדבר אליהם ומראה את כח גבורתו, ברור ששוב לא היתה יכולה להיות אמונתם שלמה בה'. אבל אחרי קריעת ים סוף שבני ישראל כבר באו להכרה שמשה הוא עבד ה', ושלוחו הנאמן של ה', והאמינו בו כעבד ה', כי ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי. רק אז נתחזקה אמונתם במשה כתוצאה מאמונתם בהי"ת, ורק אז הגיעו למדרגה של "אז ישיר". וסיים דבריו: "האמונה של האיש הישראלי בעבד ה', היא הקנה מידה של אמונתו בה' ובתורתו..." ואפשר לראות עד היכן הדברים אמורים ועל כך יעיד הסיפור הבא. אחד מחשובי חסידיו של הרה"ק רבי יחזקאל מקומיר זי"ע"א בהתגורר בעיר לאדג', כר דעת ובעל השגה, יושב היה על התורה ועל העבודה, וזוגתו עוסקת במסחר לפרנס את ביתם. אירע וזוגתו חלתה במחלת ראות קשה, הרופאים אמרו לה לנסוע לעיר אוטוואק, שם תמצא מזור למחלתה. בהגיעה לעיר, אמרו הרופאים המקומיים כי מאחר וראותיה מנוקבות ופגומות היא תאלץ לשהות שם שלוש שנים ואולי אירי העיר יועיל לרפואתה. בשמע החסיד את דבריהם, מיהר ונסע אל הקודש, ובכה לפני הרבי כי אין בידו האפשרות הכספית להחזיקה באוטוואק, שלוש ימים. כמו כן אינו מסוגל לנהל את עסקי המסחר, ובד בבד לגדל ולטפח בעצמו את ארבעת ילדיו הקטנים במשך זמן רב. לתדהמת הנכחים, נענה רבי יחזקאל ואמר, "הרופאים אינם יודעים מאומה, ראותיה אינן מנוקבות ואינן פגומות כלל". הדברים היו תמוהים, מאחר וטובי הרופאים מהעיר לאדג' וגם מאוטוואק, הסכימו פה אחד לאבחנה הפוכה מזאת. עברו מספר חודשים, מצב החולה החמיר, עד שהרופאים אמרו כי לא תאריך ימים יותר מכמה שבועות. בחלוף הזמן, נסע החסיד שוב לקומיר, ונכנס אל הרבי בפתק דרומי, בו הזכיר את מחלתה. רבי יחזקאל הרגיעו בשנית וחזר על דבריו הראשונים, "הרופאים אינם יודעים מאומה, והא ראה, כבר עברו מספר חודשים, ותהילה לקל עודנה בין החיים". כששאל האם תיסע בימות הקיץ לעיר שטשאווניץ לחנוך במרחצאותיה, הסכים רבנו לכך, בהוסיפו, כי לפי דעתו היה מן הראוי שלאחר מכן תיסע לוינה. היות והוא עצמו מתכוון להגיע לשם בקיץ הבא, לבקר אצל פרופסור כאוואל, לכן כדאי שתהיה בעיר בעת שהותו בה. החולה נסעה לשטשאווניץ ושהתה שם זמן קצר. באחד הימים, בליל שישי, קיבל הבעל מכתב מזוגתו, בו נכתבה כמין צוואה, היא חשה שימיה ספורים, וכבר עומדת לעזוב את העולם, לכן בקשתה שיגדל את צאצאיהם בדרך התורה והמצוות. אחר הוסיפה וכתבה, "היות שידועת אני שאתה חסיד אדוק ברבי, אבקשך שכאשר תקבל את מכתבי, לא תמהר לנסוע לקומיר, המצב כבר לאחר ייאוש, אל נא תעזוב את הילדים לבדם בעיר, בשעה קשה זו". בקראו את המכתב, הבין את המצב החמור בו היא נתונה, מיהר לנסוע לקומיר, ובמר נפשו התפרץ בדמעות ובקול זעקה אל חדרו של הרבי בבוקרו של יום השישי, והקריא את המכתב. רבי יחזקאל עודדו לבל ידאג, ואמר כי אין בכך כלום, היא תשוב לביתם בבריאות איתנה, ועוד תזכה ללדת ילדים בריאים ושלמים. הדברים נשמעו תמוהים, אולם מרוב יראה הוא לא דיבר מאומה, נשאר לעשות את השבת במחיצת הרבי בקומיר, ורק במוצאי שבת קודש נפרד מהצדיק ושב לביתו. עם שובו הביתה, כבר באותו יום ראשון, הגיע מכתב מזוגתו כי יודעת היא בביור שהיא ביקר בקומיר, ואף נוקבת בשעה בה שהה במחיצת הרבי, בבוקר יום שישי בשעה עשר. היא תיארה לו כי באותה שעה עמדה קבוצת נשים סביב מיטתה, וכבר הדליקו נרות למראשותיה, מאחר ונראה כי היא נמצאת במצב של יציאת נשמה. לפתע החלה להרגיש היאך נמסכים בקרבה כוחות מחודשים, ורוח של חיות מפעמת בתוכה, פקחה את עיניה, ומצבה הוטב מרגע לרגע. למרות שעדיין אין ביכולתה לרדת מהמיטה, היא מאמינה בה בקרוב תבריא כליל, וגם הרופאים נותנים לה תקווה טובה, מרגישה בברור כי הכל בזכות תפילותיו של הרבי. היא שהתה בשטשאווניץ כמה שבועות, ומצבה השתפר מיום ליום. כעבור זמן מה, שגר רבי יחזקאל הדועה לבעלה כי הוא יוצא עתה לוינה, לפרופסור כאוואל, לפיכך, שיודיע לבני ביתו שתיסע אף היא לשם. הוא הודיע כך לאשתו, והיא השיבה במכתבה, כי היא חשה שמצבה הוטב כליל, סמוכה היא ובטוחה בכח תפילתו של הרבי שתשוב לאיתנה גם בלעדי הנסיעה לוינה, אבל הוא השיב כי אין לשנות מהוראת הרבי, הרבי פקד לעשות זאת, ויש לציית לדבריו. עוד הוסיף הבעל לכתוב לה, כי בעת שהותה שם בוינה, תוכל לזכות לחזות בצורתו הקדושה של הרבי, דבר שבדואי יעזור להחיש את רפואתה השלמה. עם הגיעה לוינה, נכנסה אל הקודש פנימה באכסניתו של הרבי,

ההלכה השבועית

הלכות קידוש במקום סעודה

א. אכילת "אורז" אינה נקראת סעודה, כיון שאינו מחמשת מיני דגן. ואין מברכים לאחריו ברכה מעין שלש אלא בורא נפשות רבות.

ב. המקדש בביתו על שולחנו, ושכנו שמע הקידוש על שולחנו, ונתכוון לצאת ידי חובת הקידוש, וגם המקדש נתכוון להוציאו ידי חובתו. וחשיב שפיר קידוש במקום סעודה. (ש"ע סי' רעג סעיף ו')

ג. אין הקידוש של ליל שבת תלוי במקום הדלקת הנרות, שאם הדליקו הנרות בבית, והוא נהנה לקדש ולסעוד בחצר, מפני שהאור נוח לו יותר בחצר, או שיש יתושים וזבובים בבית, יכול לקדש ולאכול בחצר, אף על פי שאינו רואה משם את אור הנרות, כי הנרות לעונג ניתנו ולא לצער. (ש"ע סי' רעג ס"ז). אבל כל שאפשר לו לקדש ולסעוד לאור נרות שבת, עדיף לעשות כן, והוא מצוה מן המובחר.

חזון עובדיה

המשך בעמ' האחרון

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyionon.org או הכנסו ל- www.hasdeyionon.org או בואצפ: 050-9580500

כראוי עם מצבו הזמני. גם כאן גורר קו-החשיבה מאליו את הפעולות: הוויתור, קבלת המצב בהבנה, ההבדלה והשתיקה היפה לעת כזאת. "יודעני על כך שניתן לפנות דין-התורה, אולם אף אתה מכיר את המשקע המריר הנותר בלב למשך שנים רבות לאחר הסתיים הדיונים. אני מסוגל לדור בכפיפה אחת יום-יום עם שכנים – שחומת מרירות חוצצת בינינו. בקרבנו המבוגרים – מסתיים הענין במרירות סמויה, אולם אצל הילדים, החשים בעליל את המתרחש, מתקבל הדבר כמריבה של ממש, וכדי בזיון וקצף. "בחרתי להתנהג עתה כפי שחפץ אני מעודי לחנך את עצמי וצאצאי. המחיר אינו קל, אולם תחושתו כי ינגש אני בזאת ל'פרויקט חי' או כפי ההגדרה שעברה במשפחתי "עמותה להגנת שמורת הטבע": הטבע הטוב והישר שניהודים זכינו בו. פורשת דרכי לפני. יש בה ימין זוהר ושמאל עכור. בכל רגע נתון אני לנסיין פנייה להנה או להנה – אך עז רצוני לעבור את הפרשיה הזאת בשלום". תקופת הבנייה חלפה, כמו שכל דבר בעולם מסתיים אי-פעם. התארכה מעל ומעבר למשוער, נזקיה אף הם קשים היו ורבים. רוטנבוים החליפו דוד-שמש, שהעברתו פגעה בו קשות. שילמו על שיפוץ מעקה חדר המדרגות. פועל-לא-פועל ביכר להעלות משהו כבד דרך המדרגות וסדק את דלת ביתם של רוטנבוים. גם ריפוד עגלת התינוק שקשורה היתה ליד הדלת – נפרם קמעא. ארבעת אלפים דולר. זה הסכום הסופי שנשלף מן העשרת אלפים לצורך כל הענינים. זה הסכום שבעטיו עלולים היו להרעיש עולמות ולקלקל את הנפש היפה שבהם עד ליסוד זה הסכום שהשכילו להוציאם מחסכונויותיהם, לחפות עמו על הסכום והליוותו בהתרתם. היו רגעים קשים מנשוא, אולם הסיוע העומד לבאים ליטהר עמד להם. למשל באותו יום שישי, לקראת סיום הבנייה, כאשר רוסס 'שפריץ' חיצוני על החדרים החדשים. חלון רוטנבוים שפתחו היה לרווחה, כובד עם ווילונותיו ב'שפריץ' לבנבן שניתו אל הסכום פנימה והכתים את ההיטים בנתזי-בטון. מלכתחילה השתלטה מכולה כללית, אל-תיד הכבידה תחושה כי הוגדשה הסאה, סנוניות של כעס החלו נושאים ראש. מישוה לא עצר עוז, יצא והחל מרעים קול מול הפועלים. נראה היה כי בא קץ להבלגה – אך עד מהרה שב הלה לעצמו, נזכר בעקרון ושב אל השלווה והשתיקה. בחלון זמ-מה שבו אל עשתונותיהם והחלו בפעולות נקיון. למפרע היתה זו חוויה משפחתית, השתלטו יחד על הלכלוך עד שהבית שב לנקיון. "אם זה לא ילך", הרגיע את העקרת והעשרת, "נזמין חברת-נקיון. יש לנו ב'ה את האמצעים לכך". הכספים הללו מוקדשים היו לתפילין ולנישואין, והנה הם יוצאים למטרות אלה: נרכשים כאן ללא הרף מידות נפלאות, יסוד מוצק לכל יהודי שיוקם מבני ובנות הבית הנהדר הזה. לוויה שייקשרו המידות הללו על ידי הבנים לאות, ומוקמים יהיו בין עיניהם לטוטפות... "העולם הזה אינו שווה אנחה", שוחח בשבת עם משפחתו, "הו פרוזדור קצרצר, בן שמונים או תששים, אשר נועד להובילנו לטרקלין גדול. מה לנו להפסיד את כל הטרקלין אך רק מחמת אי-אלה תקריות מטופשות בפרוזדור. הבה נמתיק פה רגעים מביכים ו... נמשך הלאה. "תארו לעצמכם שנעמד מול מצבה של אדם, ומישוה יספר לנו שאין לנפטר זה מנוחה בעולמו. מדוע? "התגורר ברחוב פלוני, שכנו ממול מילא לו את הבית, תוך כדי בנייה, ב'שפריץ'. כתגובה התקומם והרעיש נגדו את כל השכונה. יתכן שצדק על פי דין-תורה, אבל בדרך נכשל בעוד כמה עוולות ורכילויות שלא תוקנו עדיין...". איזו רחמנות. הפסיד אדם מנוחת-עדן בעטיו של 'שפריץ'... במקום לנקות את ה'שפריץ' בעולם זה, העלה עמו כתיב 'שפריץ' למעלה - - - לאורך כל התקופה הזאת איש לא ידע מכל הנעשה. גם לא ר' יענקל' גוטר ובני משפחתו. "איך מסתדרים?" שאלה הגב' גוטר בחתונה את מרת רוטנבוים, "ברוך-השם, ברוך השם. מתי כבר נזכה לראותכם שוב בבנין... מחכים לכם בכליון עינים...". הרעש של האדמות גבר על הניגון הנפלא שהתנגן חרש בלב, זה המנגנים נחת במרומים, למלך שהוא אחד ושמו אחד, ומי כעמו ישראל גוי אחד... ואיזו קבלת-פנים חגגו רוטנבוים כאשר שבה משפחת גוטר אל המנוחה ואל הנחלה, עת הגיעה, בשעה טובה ומוצלחת, להתרווח בדירה המורחבת. שלא לדבר על העוגות, על ה'ברוכים הבאים', ועל העזרה בבישולים לסעודת "חונת הבית"... התקופה הזאת, מבט לאחור, היתה חוויה נפשית לא רגילה, רישומיה לא יישכחו. אשרי הזוכה. מי סיפר את הסיפור הזה? ר' בנימין רוטנבוים בכבודו ובעצמו. מדוע? בכדי לספר ל'נפלאותיו' את שראה עם הזמן כיצד ארבעת אלפי הדולר הללו שבים אליו אט-אט: בכדי לספר, בחלוקה כארבע שנים מאותה תקופה, את תגליתו – שבצטלם לא הפסיד מאומה, מלכתחילה התחנן ר' בנימין לקצר בכל מה שעבר במשך תהליך הבנייה, חשב להאריך דווקא בחלק האחרון, הקשור ל'נפלאותיו', מחסדי הבורא עם בראיו. אבל קבלנו ממנו את הרשות להשמיט את החלק האחרון ולהציב את התמונה המדויקת, אם כי בשינוי פרטים, של גדלות הנפש היהודית. רצינו להתפעל ממנו מן נסיון המידות הזה, בנו של מלך, יהודי של יום-יום, אשר השכיל ביגיעה להלום את נפשו בתכונות יהודיות יקרות כיהלומים. רצינו לקלוט מעט מרוח הטהרה, זו שעמדה לו בשעות נסיון ארוכות ומכבידות – לחלחל גדלות של ממש בקרב בני-ביתו הנפלאים בבני אדם, נפלאים לבני אדם...

נפלאותיו לבני אדם

המשך מלפני שבוע: הרעיון הזה נצנץ במוחו בטיילו איטית מן החתונה עד הבית. בהברקה זו תלויה כל תכנית השלום שלו, קיווה שיקבל גם את הסכמתה לכך. "נוציא מן העשרת אלפים", הפיל הלה. נדהמה, סירבה. התפלאה, התווכחה, התרעמה. התרככה, הבינה, הסכימה. התהלך הזה אך יומיים ולא היה נעים וקל, סיעתא דשמיא סייעה והם הצליחו להעביר את ההצעה. ירושה קטנה בסך 'עשרת אלפים דולר' נפלה בחלקה של משפחת רוטנבוים, מחסכונויותיו של אביו ז"ל. מיד כאשר קיבל את הסכום הזה לידו, אחר פטירתו של אבא, החליט בנימין 'לסגור' את הסכום כפי-שהוא מבלי לנגוע בו. בעוד שנתיים בעז"ה אמור יהיה לרכוש זוגות-תפילין לתאומים שיחי' ולערוך להם בר מצווה; סמוך ונראה לתקופה זו, אם יזכהו השי"ת, כבר אמור יהיה לשלם דמי-שדכנות עבור הבכורה, ושאר הוצאות נכבדות כתוצאה מהן. משכורתו החודשית אינה מספקת לו גם כדי חסכוניות רציניים. את דמי הירושה החליט להציב כבסיס חסכונויותיו. ינגש באותו שבוע אל מנהל הגמ"ח השכונתי, הפקיד בידיה את הסכום במזומן וקיבל ממנו התחייבות כי יוחזר לו הסכום בכל עת שישקשו, תוך שבוע מיום הבקשה. גם אביו ז"ל רגיל היה בהפקדות מסוג זה. "מה יש לי מכך שהכסף 'שוכב' בבנק?", אמר תמיד, "הכי רק מחמת הסיכוי שאולי יתפח בכמה אחוזים אפסיד מצוה? הפקדה בגמ"ח גורמת לכסף להיות כל הזמן בשימוש של יהודים. הוא מתגלגל מיד אל יד, ממחותן למחותן, חוזר ויוצא מציל ומקומם. בבוא היום שב אלי הסכום במלואו אחר שזיכה את חשבוני במצוות כבירות של חסד, אחוזי רווח בטוחים. חיסכון-זכויות גם לעולם הבא... ידועים דברי ספר החינוך (מצוה סו): מצוות ההלוואה יותר חזקה ומחויבת ממצוות נתינת הצדקה". הסכום הזה שאדהי כבר נוספו עליו עוד כמה אלפי דולר שהופקדו מידי פעם ועל אף זאת עוד נקרא בסכומי הראשון: 'עשרת אלפים' – שימש לזוג רוטנבוים מעין רוגע תהיכרתי. תמיד בדברם על ההוצאות העתידיות, טוב היה להם בידועם שיש סכום אצל מנהל הגמ"ח המסוגל להקל מעליהם בעז"ה בבוא העת...למען השלום והשלווה, החליט בנימין 'לשבור' את תכנית-החסכון, לכסות מן החסכון הצדדי הזה את כל נזקי הבנייה שהיו ושיהיו. "אגש אליו ואבקש סכום של אלף דולר. בכל-פעם שנינוק נכסה את הנזקים מן הסכום הזה. כך נוכל להעביר בקלות ובשתיקה את העניין כולו". "ותפילין? וכספים עבור השמחות?" "ה' יעזור. כאשר זקוקים לכסף, לצורך רפואי או אחר, לא עושים חשבונות של עתיד. גדול השלום, גם הוא מצווה כבירה ששווה להוציא עבורה הרבה כסף, כמו תפילין, כמו שידוכי-ילדים...". אחר שהמחלוקת משתוללת, עם חרוץ-האף שבעקבותיה ר"ל, מוכנים אנשים להוציא מליונים מכיסם ובלבד תכונה הדליקה הנוראה הסוחפת אליה משפחות ושכנויות, אלא שאז כבר מאוחר. יש חכמים המוציאים את המליונים לפני מעשה... שב הביתה עם הסכום הראשוני ביד, סיפר לבניו ובנותיו הבוגרים על ירושת העשרת אלפים, ועל כך שהוא עומד להשתמש בה לצורך ירושה אחת שקיבל מאביו: טוהר המידות. "שיהיה לכם ברוך: משפחת גוטר אינה אשמה בכל אי-ההתחשבות. אם אנו סובלים אין זה אומר שגם עליהם לסבול. מהיום ועד עולם אנו שותקים. בכל פגישה עם משפחת גוטר מאירים להם פנים, מאחלים להם הצלחה בבנייה וסיום מהיר. איש מאיתנו אינו מגלה מאומה על הנזקים ועל כיסוי-הנזקים. זהו סוד משפחתי אישי. "אסור להתלונן, יש לדונם לכף-זכות. תקופת הבנייה תעבור בע"ה, משפחת גוטר תשוב לחיות אתנו בשכנות נעימה, וזה הרווח הגדול. אנשים משלמים סכומי עתק על נעימות ואיכות חיים. וכי יחסי השלום אינם עונים על ההגדרה "נעימות ואיכות"? שווה לנו לשלם עליהם ככל שיעלו לנו ובלבד נזכה בהם וניוותר נקיים...". ר' בנימין הוציא מכיסו שקיק ובו כמה זכוכות, "אטמי אותה" הנרכשים בכל בית מרקחת. "לכל המעונינת להכין שיעורים בראש שקט; לכל המעונין ללון ללא רעשי קידוחים – ניתן להשתמש באטמים אלה המפחיתים את עוצמת הרעש...". עלינו למצוא תחליפים ופתרונות לכל הבעיות, להתרגל לחיות עם המצב הקיים ולהשתמש בשמחתה של משפחת גוטר. "לכל ניתן למצוא תחליף: את האופניים, נחום, לקשור בבנין ממול. וודאי תמצאו תחליף לדשא שלנו, במקומות אחרים. למקרה הדורש שקט מוחלט – ניתן להשתמש בבית של סבתא. אלו הם האלטרנטיבות שלנו, מונח לנו כסף בצד עבור כך, הכל בכדי לעבור בכבוד את התקופה הזאת...". "אבל הערוגות והשתילים בגינה", נחום ממורמר מאד ביומיים האחרונים, "כמה שעבדתי עליהם, חדשים שאני מטפח אותם, ותראה איך שהכל נהרס, לא נותר זכר מהם...". במקום לענות, שלף אבא מכיסו את מעטפת הכספים ואמר: "רואה? באלה נרכוש חדשים אחרי שהבנייה תסתיים. אולי כמה מטר של דשא מוכן, אולי שתילים מעובדים, הכל כדאי שלב אל הלוואה את שטח השלום והערות המידות הנאצלות...". בלילה של ר' בנימין אל השכן מלמעלה, אמר לו כי אינו מתכוון להושיט יד לכל דיון או עיכוב. "יש שתי זוויות-מבט על הענין", הבהיר בתמצית, "מחד ניתן להביט על המתחולל – בועם, לפסוק שיש כאן התעלמות וחוצפה וצריך להגיב עליה בחומרה. במקרה זה הפעולות כבר באות מאליהן: הרוגז והטרוריה, ההתקוממות וההתדיינות. מאידך – ניתן גם להבין שכן הנכנס פתאום אל מצב של בניה פתאומית, שהינו טרוד וסוחף ובלתי רגוע – עד כדי כך שאין לו פינה פנויה במוחו לחשוב על הנגרם לשכניו. התעלמותו אינה נובעת מברוטאליות וחוסר רגישות כי אם מאזלת יד, מחוסר אונים להתמודד

לרבי חיים, רבה של קשינוב בעל ספר "באר מים חמים", היה בן יחיד שהלך בדרכים עקלקלות, ובמעשיו הלבין את פני אביו הגדול. למרות זאת, אביו, רבי חיים תמיד האיר לו פנים ונהג בו בחביבות רבה ביותר. באחד הימים שאלוהו חשבו הקהילה: "בן סורר ומורה, במעשיו הוא מלבין את פניך, מדוע הוא ראוי ליחס כזה חם ולבני?" השיב להם רבי חיים בתום לב: "אני רוצה להראות לבורא עולם כביכול, שגם עם בני משחיתים צריך להתנהג במידת הרחמים ובאהבה רבה..." שלושה שותפים יש באדם: הקב"ה, אביו ואמו (נידה לא). כולנו בני ובנות להורים, וכולנו בני ובנות של הקב"ה. לא תמיד אנו עושים את רצון ההורים, לא תמיד אני עושים את רצון הבורא. דבר אחד יכול להפוך כל דין עלינו, שהשוטף אותנו, הדין, הוא אבא שלנו, אבא שמלא ברחמים רבים העובדה שהשוטף במשפט שלנו הוא אביו, שהוא ארך אפיים ורב חסד, שמרחם על בניו ומוצא להם פתח זכות יכולה להביא אותנו לרגיעה מסוימת, ללקיחת אוויר ויכולת לעלות ולהתעלות שוב מעלה. גם אם היינו בני סוררים, גם אם השחתנו את דרכנו וגרמנו עלבון ובזו לאביו שבשמים, בורא עולם מאיר לנו פנים, סולל לנו דרך תשובה, מחכה לנקישה שלנו על דלתו. יש לנו אב רחמן, הוא מחכה לנו, אל לנו ליפול לרשת היצר המחדיר בנו יאוש ומסיר מאיתנו את התקווה. היום, ובכל יום, גם אתה יכול לנקוש על דלתו של הבורא, לבקש את סליחתו, לקבל קבלה טובה, לתקן מידה קטנה, כי מי שיושב בשמים ומכריע את הדין שלך, הוא לא אחר מאשר... אבא שלך...

רונן קרמא

ש"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: האם נכון לצעוד ג' צעדים אחורה כדי לילך קדימה ג' צעדים לפני תפילת שמונה עשרה?

תשובה: מנהג העולם לפסוע ג' פסיעות אחורה ולהתקדם שוב, ואח"כ להתחיל ה' שפתי תפתח אבל מן הדין אין צריך לפסוע. מקור: משנ"ב סימן צה ס"ק ג.

שאלה: האם יש ענין להתפלל ליד צדיק?

תשובה: יש מעלה בזה. מקור: חת"ס בהגותיו לאו"ח סימן קב.

שאלה: העומד בתפילת שמונה עשרה ולפתע נפל ספר לרצפה, האם מותר להפסיק ולהרימו?

תשובה: אם הדבר מפריע לכוונתו יכול לגשת ולהרים בין הברכות. מקור: שו"ע סימן צו, ומשנ"ב ס"ק ז.

שאלה: האם אפשר לכבות פלאפון באמצע שמונה עשרה, כשחושש שיצלצל ויפריע?

תשובה: כיון שהדבר מפריע להתרכז בתפילה – מותר אף באמצע התפילה מקור: שו"ע סימן קד, ומשנ"ב ס"ק א.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל:

6191265@GMAIL.COM

בט"ו בשבט

יום פטירת הצדיק המלובן ר' יונן חורי צוק"ל

פדיון נפש מיוחד

ב"חסדי יונן"

וזכות הצדיק זי"ע תעמוד לכל התורמים לפעילות הענפה של הארגון

למסירת שמות 1700-720-500
www.hasdeyionon.org 050-9580500

המשך מטעמים לשולחן: שהורה לה לסור אל הפרופסור כאוואל. ותאמר האיש – כי היא מרגישה שמצבה הוטב, וחבל להוציא סכום כסף גדול עבור הביקור אצל הרופא. ובתוך כך סיפרה את אשר כתב בעלה, כי על ידי ההסתכלות בצורתו של הרבי, תזכה לרפואה שלמה. "אמת נכון הדבר", השיב הרבי, ותוך כך הזדקף על מושבו והגביה את כובעו מעל מצחו, למען תוכל לראות את קלסתרו הקדוש בשלמות, ואמר, "הביטי, הביטי", אך אף על פי כן, הורה לה לסור אל הרופא. כאשר הגיעה אל הרופא ואמרה כי היא באה בשליחות הרבי מקוממיר, בדק אותה הרופא ביסודיות במשך שעתיים תמימות, וקבע נחרצות כי אין כל חולי בריאותיה, הרופאים האחרים אינם יודעים במה מדובר, אין זו כי אם חולשה הנובעת מעצב הסמוך לקיבתה, ורשם לה תרופה במחיר מוזל. בראותו את פליאתה לנוכח דבריו, אמר כי אם אינה מאמינה לדבריו, יערוך לה צילום 'רנטגן', היה זה חידוש רפואי באותה תקופה, אשר בפולין לא היה מצוי עדיין, מתוקף היותו מגדולי הפרופסורים בוניה, היה ברשותו מכשור לצילומי 'רנטגן'. הוא הוסיף, כי על מנת לגרום קורת רוח לצדיק שהפנה אותה אליו, הוא יערוך את הצילום חינם אין כסף. אחר הראה לה את הצילום, בו נראה בברור כי הראות שלמות ללא כל פגם. החולה הבריאה לחלוטין, ועוד זכתה ללדת כמה ילדים בריאים ולהשיאם ברב נחת, כהבטחתו של רבי יחזקאל.

ח.מ.

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

